

Arrest

nr. 119 884 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 12 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van enerzijds de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard tot afgifte en anderzijds van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 oktober 2011 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. DANEELS, die *loco* advocaat L. MA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster kwam in België aan op 1 september 2010. Ze was in het bezit van een visum type D om haar echtgenoot te vervoegen.

Op 16 december 2010 werd zij in het bezit gesteld van een A-kaart geldig tot 25 november 2011.

Op 24 november 2011 diende verzoekster een aanvraag in tot verlenging van haar A-kaart.

Op 17 januari 2012 werd er ten aanzien van verzoekster een beslissing tot intrekking van verblijf genomen, met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende verzoekster een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 81 294 van 15 mei 2012.

Op 6 juni 2012 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 19 september 2012 diende verzoekster een verzoek om toelating tot verblijf in, in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet.

Op 8 november 2012 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, onontvankelijk verklaard.

Op 19 november 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in.

Op 7 januari 2013 werd de aanvraag om toelating tot verblijf van 19 september 2012 onontvankelijk verklaard. Verzoekster diende een beroep in tegen deze beslissing. Dit beroep werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 119 013 van 17 februari 2014.

Op 11 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoekende partij die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar haar mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Verzoekster vraagt in haar inleidend verzoekschrift om de beslissing van 11 oktober 2013, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet

onontvankelijk verklaard wordt, te vernietigen evenals het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 oktober 2013. Zij geeft echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft immers niet tot gevolg dat verzoekende partij legaal op het grondgebied zou verblijven en in het bezit zou moeten worden gesteld van een al dan niet tijdelijke verblijfstitel. Evenmin is het bestreden bevel een vervolgbeslissing van de eerste bestreden beslissing. Het bestuur gaf verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten, evenwel precies om die redenen die vermeld staan in de motivering van het bevel, met name omdat zij op het Schengengrondgebied verblijft zonder geldig visum. Het enkele feit dat de twee bestreden beslissingen op dezelfde dag zijn genomen, is niet voldoende op de samenhang tussen de twee bestreden beslissingen aan te tonen.

Ter terechtzitting voert de advocaat van verzoekster aan dat beide beslissingen samenhangen omdat ze op dezelfde dag door dezelfde persoon zijn genomen. Zij betwist evenwel niet dat in geval van vernietiging van de eerste BB, zij geen legaal verblijf op het grondgebied bekommt.

Gelet op de vaststelling dat er geen samenhang bestaat tussen enerzijds de eerste en anderzijds de tweede bestreden beslissing, wordt het beroep enkel ontvankelijk verklaard ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, welke tevens ook de belangrijkste of voornaamste beslissing is.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het beginsel van goed bestuur, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de GW en van het algemeen rechtsbeginsel *“waarbij de administratieve overheid gehouden is te beslissen rekening houdend met alle pertinente elementen van de zaak”*. Tevens voert verzoekster aan dat er een manifeste beoordelingsfout is gemaakt.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar de juridische grondslag, zijnde artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en naar de feitelijke gegevens die er aan ten grondslag liggen, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Verder wordt concreet ingegaan op elk van de door verzoekster ingeroepen buitengewone omstandigheden en wordt voor elke van deze omstandigheden gemotiveerd waarom deze niet buitengewoon zijn in de zin van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

*“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekster een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verweerder na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Waar verzoekster aangeeft dat zij haar aanvraag in België kan indienen omdat zij in het verleden gemachtigd werd om naar België te komen en ingevolge die machtiging 1 jaar en 4,5 maanden op het grondgebied werd toegelaten, dient de Raad aan te stippen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster sedert 17 januari 2012 niet meer over een legaal verblijf in België beschikt, zodat verzoekster niet ernstig kan voorhouden dat haar verblijfplaats België is en dat ze aldus haar aanvraag zonder meer kan indienen in België. Verzoekster dient ingevolge de voormelde bepaling haar aanvraag in te dienen in China, hetgeen zij wel degelijk weet nu zij er zelf naar refereert in de verdere uiteenzetting van haar middel. Enkel indien verzoekster geldige buitengewone omstandigheden aanvoert, kan ze haar aanvraag in België indienen. *In casu* is verweerder net van oordeel dat verzoekster geen geldige buitengewone omstandigheden heeft laten gelden.

Waar verzoekster meent dat een terugkeer nutteloos is, haar tijd en geld laat verliezen nu zij hoe dan ook voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de vreemdelingenwet, dient de Raad vooreerst aan te stippen dat huidig beroep gericht is tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en geen uitstaans heeft met haar aanvraag in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Hierbij dient ook te worden aangestipt dat verzoekster heden ten dage nog geen verblijf heeft verkregen in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet uitdrukkelijk dat een dergelijke aanvraag vanuit het land van herkomst dient te worden ingediend tenzij er geldige buitengewone omstandigheden zijn. Verweerder is ertoe gehouden de bestaande wetgeving te respecteren. Verzoeksters kritiek op de wet kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Vooraf en als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd (RvS 9 december 2009, nr. 198 769). De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. De "buitengewone omstandigheden" zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de goede integratie, het verlies van geld en het verlies van tijd kunnen niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.

In casu heeft verweerder alle door verzoekster aangehaalde elementen beantwoordt en heeft hij aangegeven waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheden in aanmerking kunnen worden genomen. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verweerder geen rekening heeft gehouden met alle door verzoekster bij haar aanvraag bijgebrachte stukken. Waar verzoekster lijkt aan te geven dat verweerder rekening had moeten houden met het hele administratieve dossier, kan ze niet gevolgd worden. Verzoekster heeft een aanvraag ingediend en dient deze aanvraag zo volledig mogelijk aan verweerder over te maken. Het komt niet toe aan verweerder om zelf op zoek te gaan naar buitengewone omstandigheden. Verzoekster dient deze zelf aan te reiken aan verweerder. De Raad stelt vast dat verzoekster niet ingaat op de concrete motieven van de bestreden beslissing waarin wordt uitgelegd waarom de door haar ingeroepen elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Ze bekritiseert enkel een overtollig motief waarbij verweerder stelt dat het indienen van een regularisatieverzoek geen soort "hoger beroep" kan vormen tegen de afwijzing en verwijderingsbeslissing, nadat zij alle geëigende beroepsmogelijkheden heeft uitgeput. Dienaangaande stelt verzoekster dat ze nog niet alle beroepsmogelijkheden heeft uitgeput omdat er nog een beroep hangende was betreffende haar aanvraag tot gezinshereniging. Nu verzoekster de determinerende motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat, kan de eventuele gegrondheid van de kritiek op een overtollig motief hoe dan ook niet tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van de motiveringsplicht, noch van een beginsel van goed bestuur, zijnde volgens haar de zorgvuldigheidsplicht, het fair play beginsel of het redelijkheidsbeginsel, aannemelijk. Evenmin slaagt verzoekster er in aan te tonen dat deze maatregel disproportioneel is of lichtzinnig werd genomen of het gevolg is van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoekster toont op geen enkele concrete wijze aan dat haar aanvraag niet eerlijk of correct werd behandeld of dat verweerder *in casu* partijdig zou zijn geweest. Het hele betoog van verzoekster valt te herleiden tot kritiek op de bestaande wetgeving.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt verzoekster dat een terugkeer naar China haar enkel nadelen bezorgt. Ze begrijpt niet waarom ze terug moet, wetende dat ze vroeg of laat gemachtigd zal worden om haar echtgenoot te vervoegen. Ze meent dat een terugkeer een breuk zal inhouden met haar familiale, sociale en affectieve entourage welk zich in België bevindt. Ze stelt dat ze niet zonder haar man en schoonfamilie kan.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt ingeroepen, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het Verdrag, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden akte. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden maatregel definitief is geworden (EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi t. Frankrijk; EHRM, 31 oktober 2002, Yildiz t. Oostenrijk; EHRM 15 juli 2003, Mokrani t. Frankrijk)

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Het begrip 'familie- en gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht van de verdragsluitende staten dient te worden geïnterpreteerd. Om tot het bestaan van een familie- en gezinsleven te besluiten, dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en wordt vervolgens vereist dat deze familiale band voldoende 'hecht' is. *In casu* wordt niet betwist door verweerder dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van verzoekster met haar man.

Vervolgens stelt zich de vraag of er sprake is van inmenging in dit gezinsleven. Zoals verweerder aanvoert, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder verkort het EHRM) verduidelijkt dat bij de vraag of er daadwerkelijk sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. Bij een eerste toelating is er geen sprake van inmenging en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. *In casu* is er geen sprake van een weigering tot voortgezet verblijf, nu verzoeksters verblijf reeds op 17 januari 2012 werd ingetrokken en verzoekster sindsdien illegaal op het grondgebied verblijft. Het EHRM heeft er echter reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM in dit geval wel positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen, zoals bepaald in artikel 8, tweede lid van het EVRM, regelen. Bijgevolg moet voldaan zijn aan het legaliteitscriterium en aan de faire balance toets. De beslissing werd genomen in toepassing van de vreemdelingenwet zodat aan het legaliteitscriterium is voldaan.

Ook bij het onderzoek naar de fair balance toets dient dus rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39 ; EHRM, Sen v. Nederland, 21 december 2001, § 31 ; EHRM, Ahmut v. Nederland, 28 november 1996, § 63 ; EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38 ; EHRM, Keegan v. Ierland, 26 mei 1994, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er immers bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM, Mokrani v. Frankrijk, 15 juli 2003, § 23 ; EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992, § 74 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België, 12 oktober 2006, § 81 ; EHRM, Moustaquim v. België, 18 februari 1991, § 43 ; EHRM, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, 28 mei 1985, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In het kader van de fair balance toets, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet

onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999) (EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In casu wordt niet betwist door verzoekster dat haar terugkeer slechts van tijdelijke aard zal zijn. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het grondgebied te betreden en zoals verzoekster zelf aanstipt *“zal ze vroeg of laat gemachtigd worden om zich bij haar echtgenoot in België te komen vervoegen”*. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bovendien kan verzoekster zich voor de tijd van deze tijdelijke verwijdering laten vergezellen van haar echtgenoot. Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat zulks onmogelijk is. Een tijdelijke verwijdering hoeft geen definitieve breuk in de sociale en affectieve relaties van verzoekster te betekenen. De moderne communicatietechnieken laten toe om affectieve en sociale relaties te onderhouden gedurende een periode van tijdelijke verwijdering.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

De beoordeling van artikel 22 van de Grondwet houdt eveneens geen absoluut recht op eerbiediging van het gezinsleven in en verwijst expliciet naar de voorwaarden door de wet bepaald. Daar verzoekster niet kan aantonen dat zij op het ogenblik van de bestreden beslissing aan de voorwaarden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voldeed, kan uit artikel 22 van de Grondwet geen ruimere bescherming worden afgeleid dan deze geboden door artikel 8 van het EVRM, zodat dit onderdeel van het middel ook moet worden verworpen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU